

Caterina
Karmany i Jaume

EL TEMPS DE LES MAGRANES

labutxacà

Caterina Karmany i Jaume

El temps de les magranes

Edicions 62

Barcelona

La primera edició d'aquesta obra
es va publicar a Edicions 62 el febrer del 2024

Primera edició en aquest segell: febrer del 2025

© Caterina Karmany i Jaume, 2024
Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents
© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 510-2025
ISBN: 978-84-19971-71-5

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

RESSACA

La Margot va obrir els ulls de cop; estava a les fosques, arraulida damunt del costat dret. Es va quedar immòbil per esbrinar on era. Va entrellucar l'estampat de llengües mallorquines a través de la llum que es filtrava per les esclotxes d'una finestra gran, de fusta massissa. Allò volia dir que era a Sant Francesc, al carrer Barracar, a ca sa padrina. Va somriure; per molt que ara fos casa seva, sempre seria ca sa padrina. Li va semblar que havia dormit profundament perquè notava el coixí moll a sota de la barbeta. El va girar i va intentar enfonsar-se al matalàs. En tancar els ulls, va notar les parpelles escrostonades pel rímel, cosa estranya perquè sempre es desmaquillava abans d'anar a dormir. Només deixava de fer-ho si se n'havia anat al llit amb algú, però no era el cas; feia molt de temps que no sentia al damunt el pes del cos d'un home: «O no?». Es va incorporar com impulsada per una molla a l'esquena:

—Hola? Tomeu? —va cridar.

No va obtenir resposta. Es va tocar els cabells i es va escarrufar: s'havien tornat com filferros per culpa de la mescla d'espuma i cava que s'havien llançat després d'engolir el raïm de Cap d'Any davall del rellotge de l'església, que, com sempre, havia tocat tard.

—Tomeu? —va tornar a cridar.

Es va abraçar, tenia la pell de gallina pel fred humit d'aquella casa. Es va adonar que no portava sostenidors, va baixar la mà cap al pubis i va estrènyer fort els ulls davant l'evidència: tampoc no duia calces. «No, no, no. Què has fet?», es va martiritzar, i es va tornar a deixar caure al llit, com abatuda per un tret. Va aclucar molt fort els ulls: «Si no te'n recordes, no ha passat, si no te'n recordes no ha passat», però aquella tècnica que havia fet servir de petita i de la qual es reien a la universitat no la va ajudar. Tenia massa mal de cap; la boca pastosa era un indicatiu de l'excés d'alcohol i les imatges d'en Tomeu començaven a projectar-se-li al cervell. «No, no, no, prova de dormir, prova de dormir, prova de dormir».

Li van venir basques i es va desempallegar de les tres mantes que, encara que estaven aprimades pel temps, queien a plom damunt el seu cos, però llavors va tenir calfreds i se les va tornar a passar per sobre del cap. De petita també li funcionava, però ara ja no, arraulir-se al llit tapada ja no era un amagatall segur. No es podia tornar a adormir, les temples li bategaven i la veu del què diran no la deixava en pau: «Ets un desastre, no te fa vergonya? Tothom xerrarà de tu». Va treure una mà de sota la flassada, va palpar la tauleta de nit, plena de pols, per buscar l'iPhone i el va enfonyar dins d'aquella cova improvisada.

Eren dos quarts de dues del migdia. Feia uns anys hauria saltat del llit, però aquell dia no l'esperava ningú per dinar. Va consultar el WhatsApp per revisar els últims missatges enviats, no fos cas que n'hi hagués algun d'inapropiat. Li solia passar que a les tantes de la nit enviava missatges de tota mena a la meitat dels cambrers de Barcelona, o a qui fos que hagués compartit la barra del bar amb

ella, des de «Ets el meu millor amic, m'ho he passat tan bé, t'estimo tant!» a «Fem l'última a casa meva?», «A quina hora plegues?», o fotografies petonejant a tort i a dret que l'endemà la feien sentir la més petita de les formigues. No, més menuda encara, la feien sentir com una partícula de pols d'aquelles que es veuen a contrallum.

El darrer missatge que havia enviat era per a en Tomeu, a les 5.46; un lacònic «Vinc».

—No. No. No! —Aquesta vegada la Margot ho va cridar a sota del tapament i va notar el trajecte de la gota de suor freda que li recorria l'espina.

De seguida es van desfermar els flaixos de la nit passada, ben nítids. Es va recordar a la barra amb l'Andreu, que coneixia des de la infància, parlant amb uns i altres. Cap a les quatre va arribar la Fina, la filla gran de la seva amiga, amb la colla. Tenia present l'hora perquè en Miquel del bar els va amollar, mig seriós mig sorneguer, que no serviria beure als que venien borratxos d'altres bars: «A passar sa melopea a ca vostra!» La Margot i l'Andreu es van posar en pla batalletes, lamentant-se que el temps fugís tan ràpid i fent escarafalls perquè «sa nina» estava a punt de complir els trenta anys, cosa que els va servir d'excusa per demanar una altra copa: «Es temps mos passa per damunt, per tant beurem!», i van empassar-se xarrups de tequila i de Jägermeister amb tota la colla de la Fina. La Margot s'oferia per fer els retrats de grup i s'allunyava quan tots ajuntaven els caps per caber-hi en una autofoto: «Quantes en van arribar a fer?», es va preguntar divertida, però de seguida li va començar a tremolar la templa: «No, no, no, si surts en alguna, l'has cagada». Es va arraulir sobre el costat esquerre. Voldria quedar sepultada per aquelles manetes tota la vida.

Va repassar aquell moment de la nit. Anava beguda però havia vigilat molt amb les fotografies i quan va començar a flirtejar amb en Tomeu es va mantenir tota l'estona d'esquena a aquella tropa. Es va renyar per fer sempre el mateix: tenia la necessitat imperiosa d'agradar, i després se sentia obligada a arribar fins al final. Com a mínim el músic estava bo, va pensar, però automàticament li van venir els records de com havia acabat tot i es va tornar a cargolar.

Amb en Tomeu s'havien creuat al Cèntric qualche vegada, el tenia vist de tota la vida, des que era un nen, però no hi havia intercanviat més de dues frases de l'estil: «Uep, com anam?». Aquella nit s'hi va acostar arrossegada per l'Andreu, que s'havia començat a fer amb ell perquè era el professor de bateria de la seva filla petita, la Cesca. De seguida els tres van fer bromes sobre la mida de les baquetes, la vibració dels plats i la contenció en el toc. La seva amiga va anar a saludar algú a l'altra punta del bar i ella havia seguit la conversa. Havien xerrat dels grups que els agradaven, Nirvana a ella, The Strokes a ell, de la vida de fotògrafa a Barcelona i de la intenció del músic d'anar a provar sort a Londres. Ella havia estirat el coll cap enrere i s'havia recollit els cabells amb la mà mentre es girava per demanar més beure i deixava a la vista l'estrella tatuada al clatell.

A dos quarts de sis, en Tomeu va pagar amb un bitllet de cinquanta euros i no va esperar el canvi; va enretirar la mà de la Margot quan va veure que agitava la targeta. Abans de marxar li va dir a l'orella que li podia fer un recital privat amb vi i «uns bons tocs de baqueta», si volia. A ella la va sorprendre que fos tan directe: «Però de quina caverna has sortit? Quina manera és, aquesta, de demanar ses

coses?», li va etzibar; volia jugar una estona més. Ell va arronsar les espatlles, va girar cua i se'n va anar.

La Margot es va recol·locar per escrutar el local i va fer una carussa. No hi havia ni rastre de l'Andreu, i en Miquel, del bar, no estava per donar conversa. No se'n volia anar a dormir; des que havia passat «l'incident» amb l'Al·do li costava agafar el son, i si ho aconseguia es despertava al cap d'unes hores xopa de suor. Va baixar del tamboret, va arrufar els dits dels peus com si fossin urpes per mantenir les sabates de taló a ratlla i va caminar recta com un pal damunt aquells setze centímetres, o això havia pensat en aquell moment. Quan va arribar a la porta va fer un «Bona nit» al grupet de joves que fumaven a la terrassa i en travessar la plaça va escriure aquell «Vinc».

Ell li havia respost enviant-li la geolocalització de la furgoneta, que estava aparcada davant de la papereria.

—Podem passar per ca meva a cercar el vi —va dir-li quan ella ja pujava al vehicle— però no mos hi podem quedar perquè el meu germà s'ha separat i ara viu amb jo.

La Margot es va deixar lliscar al seient del copilot fins que li va semblar que el front li quedava a l'altura del tauler de control.

—Però què putes fas? —li va demanar ell.

I va respondre que tot el que passés aquella nit havia de mantenir-se en secret. L'aterria que algú la veiés i l'endemà el poble n'anés ple. Quan en Tomeu va aturar el cotxe davant de casa seva, la Margot tenia l'esquena on havia d'anar el cul.

—De veres que ets una exagerada —se'n va riure ell.

Ella li va replicar indicant-li amb la mà que sortís d'una vegada, i es va quedar mirant l'ambientador que pendo-lava, penjat del retrovisor. El veia doble. Es va incorporar

una mica per afinar la vista. Res. Es va concentrar per enfocar. Tampoc. Finalment es va tancar un ull per poder seguir el moviment, però això la va marejar i va obrir la finestra. Trobava que en Tomeu trigava molt, les parpelles li pesaven, el cap li rodava i ja no li venia de gust anar-se'n al llit amb ell.

—Buf, crec que he begut massa —va dir sospirant quan el músic va tornar amb el vi. Tenia l'esperança que això el faria enrere però va ser tot el contrari.

—No passis pena, amb això —i va assenyalar l'ampolla que havia deixat entre els dos seients— se't passarà tot. I amb això altre —es va agafar el paquet— encara més.

La Margot va aclucar els ulls amb força i va desitjar ser dins el llit. No sabia com sortir-se'n. Es va incorporar al seient, no perquè ja no li fes vergonya que la veiessin sinó perquè tot li començava a donar voltes, però no s'atrevia a demanar-li que parés el cotxe per baixar-ne. No volia quedar com una escalfabraguetes. Quan en Tomeu va haver aparcat davant de ca sa padrina, la va començar a petonejar al coll. A ella se li va regirar l'estómac i es va enretirar tant com va poder perquè no li trobés la boca, però ell li va agafar la cara amb les dues mans i li va ficar la llengua amb virulència. La Margot va pensar en una notícia que havia vist el dia anterior a IB3 sobre unes serps forasteres que s'estaven cruspint les sargantanes d'Eivissa i Formentera i en com es retorçaven quan el pagès aconseguia agafar-les per sota del cap. Li va venir una arcada i va aprofitar l'ocasió per separar-se i baixar del vehicle. En Tomeu va fer el mateix i la va enganxar per darrere, ella se'n va tornar a separar, eren al carrer i no volia fer renou. Va buscar la clau, li va caure la bossa a terra, i en ajupir-se per aplegar-la, ell li va acostar el paquet a la cara. «Tu mateixa t'ho has bus-

cat», es va repetir mentalment, «ara hauràs d'acabar el que has començat a la barra del Cèntric».

Un cop dins de casa, va ser penós. La Margot volia acabar aviat, deixar-lo satisfet per si se li acudia explicar-ho a algú i oblidar-se'n, així que va agafar la iniciativa. Li va descordar els pantalons, el va estirar a la butaca taronja, horrible, que havia heretat dels seus pares i s'hi va tirar a sobre sense tenir-ne cap gana però incapaç d'aturar-ho. Era com si la paraula escalfabraguetes estigués penjada a cada paret que mirava, brillant com un neó. En Tomeu la va girar amb un moviment brusc que encara la va marejar més i va haver de parar. A més, tenia la bufeta a punt de rebentar, així que, aguantant-se a les parets del passadís, va arribar al bany, i en sortir, ell ja s'havia colat a la seva habitació. S'hi va posar a sobre, sempre li havien dit que es movia molt bé, però li rodava el cap i va caure a un costat. Li va demanar que dormissin una estona i que ja hi tornarien al matí. I en Tomeu devia marxar.

Es va torturar amb aquelles escenes fins que va sentir que el rellotge del campanar tocava les dues i va decidir actuar. Va treure el cap per sobre de les mantes, es va escurar la gola i li va enviar una nota de veu al jove per donar la culpa de tot plegat a una medicació inexistent:

«Ai, quin mal de cap. Estic prenent antibiòtics i ha quedat clar que, amb el tequila, són una mala combinació. No sé molt bé què dir. Bon any?».

Després es va adonar que a un quart de set del matí l'Andreu havia deixat un missatge de veu al grup «Moi-xes», format per les quatre amigues de sempre: ella, l'Andreu, la Catalina i l'Olga.

«Titi, se pot saber on t'has ficat? M'has deixat tota sola amb es guiri des molí que no xerra una puta paraula de ma-

llorquí, i se suposa que eres tu sa qui volia practicar sa llengua de Shakespeare».

La Margot va necessitar una estona per gravar el seu missatge, els dits li tremolaven, el polze no aconseguia pitjar la icona del micròfon, començava a explicar «sa tragèdia» amb en Tomeu però després s'entortolligava i perdia el fil; se'n penedia, així que al final va decidir fingir que no havia passat res.

«Te vaig perdre, tia. Tot me va començar a donar voltes i quan es bateria se'n va anar vaig pegar una ullada en es bar, me vaig pensar que havies pirat i vaig marxar. Ja vos ho explicaré».

De seguida s'hi va afegir la Catalina:

«Ui. Hi ha tema per explicar? Què va passar entre el Cèntric i es carrer Barracar? No me diguis que es guiri vos va tirar sa canya».

No va tenir temps de respondre, l'Andreu se li havia avançat:

«No te n'haguessis anat a les tres i ho hauries vist».

El cap de la Margot anava a mil, tenia moltes llacunes i necessitava saber si s'havia posat en evidència:

«Per cert, no vaig fer cap quadre, no, al Cèntric?».

Va respondre la Catalina, que no entenia la dèria de la seva amiga per «quedar bé»:

«Tu i es quadres. Fins que jo hi vaig ser, vas estar ben normal i si en vas fer qualcun ningú no se'n recorda perquè quan vaig marxar tothom ja anava passat de voltes».

Les paraules de la Catalina i l'Andreu no la van consolar, volia indagar una mica més però va aparèixer l'Olga a la conversa, que els va enviar una foto d'ella i en Manu, el seu xicot, amb tota la indumentària de Cap d'Any: barret de con, antifàç, espanta-sogres i collaret hawaïà.

«Reines! Bon aaaaaany, veig que m'haureu d'explicar moltes coses. Qui és es guiri des molí? Noltros, molt bé, fins a les tantes per s'Almudaina amb es amics d'en Manu i ara a dinar a cas sogres. Sort que es cunyats són la bomba».

L'Olga no suportava la família d'en Manu però escriví el contrari per convèncer-se a ella mateixa que li agradava la seva vida.

La Margot va tornar a estar temptada d'explicar-los el fracàs sexual de la nit passada però ho va descartar. Encara no els havia contat que aquell any no marxaria a Barcelona després de Reis i que es quedaria a Sant Francesc una temporada. Li van venir nàusees pensant que, un dia o altre, es trobaria en Tomeu i aquesta vegada sí que va haver de sortir del llit per vomitar. En tornar del bany, tremolava i es va ficar al llit de nou. La Catalina havia escrit:

«Vindreu a fer es cafè?».

«No».

«No».

«No. Família Manu».

«És que vos he de contar una cosa».

A l'Andreu se li va activar l'instint de protecció:

«Que ha passat res de nou? Titi, darrerament estàs un poc rara, ja fa dies que t'ho volia comentar».

Després d'uns minuts escrivint i esborrant, la Catalina va decidir no avançar res:

«Bé, no és greu però m'estim més tenir-vos davant».

La Catalina mai no exposava els seus sentiments i molt manco no demanava de quedar per «contar-los una cosa». Cap de les tres recordava que ho hagués fet mai; ni quan la seva mare va estar ingressada a l'UCI, ni quan li van detectar una taca al cervell que després no va ser res, ni quan un

dels seus «pacients» del centre la va tirar contra una paret i va estar copejada una setmana. Sempre eren les altres les que li havien d'estirar la llengua.

«No deu tenir qualque cosa a veure amb que ahir te n'anassis tan prest?».

«Sí i no. Per una banda sí però també estava cansada i, a més, només quedaven quatre clepes al Cèntric».

«Ep, perdona —l'Andreu sabia que no servia de res burxar-la i va fer ús de la seva ironia—, i dues clepotes! Entesos, fem un cafè, però jo arribaré a partir de les quatre».

La Margot no en tenia cap gana, sabia que el bar estaria ple de gent i era molt probable que també hi fos el bateria, però les Moixes eren les Moixes:

«Jo també pujaré però ara vaig a sa dutxa, a veure si me trec aquest exèrcit de majorets del cap. Maleït tequila».

«Encara no t'has aixecat, titi? Mala puta. Jo provaré de fer un poc de migdiada, en Toni se n'ha anat a jugar a pàdel i ses nines segur que jauran tot es dia».

L'Andreu era l'única mare de les quatre amigues. Tenia tres filles: la Fina, que havia estudiat Medicina a Barcelona i feia feina a Sant Joan de Déu; l'Ona, de dinou anys, que havia canviat dues vegades de carrera i ara mentre pensava què volia fer amb la seva vida s'havia posat a treballar en un forn; i la Cesca, de quinze, que era un as de les matemàtiques i amb la bateria, segons en Tomeu. L'Andreu també era l'única que s'havia casat, amb en Toni, el seu allot des dels tretze anys, del poble. Les famílies es coneixien tant que organitzaven tots els àpats i les vacances de Nadal junts, llogaven dues cases a algun lloc per la vorera de mar i eren més d'una vintena. L'Andreu sempre procurava treballar aquells dies per anar-hi només a sopar i dormir.

«Jo tenc dinar a casa dels pares d'en Manu però intentaré escapar-me per arribar al vespre, devers les set o les vuit. Encara hi sereu?», va preguntar l'Olga.

L'Andreu va escriure un privat a la Catalina:

«Cal que repeteixi tres vegades que ha d'anar a dinar amb es sogres?».

L'Olga sabia que en Manu no era sant de la devoció de la resta de Moixes i exagerava les excel·lències tant d'ell com de la seva família per intentar que els agradés, però era per demés. Les seves amigues estaven fartes dels exabruptes d'aquell llonguet que sempre se les empescava per allunyar-la del poble, començant per quan l'havia convençut de viure a Palma. Feia un any que sortien junts, l'Olga acabava de rebre els plànols per reformar la casa de Sant Francesc que havia heretat de la seva padrina jove i estava excitadíssima perquè l'acabaven d'ascendir al bufet d'advocats i podia començar les obres tot d'una. Però quan ho va explicar a en Manu, aquest li va enderrocar les quatre parets del projecte: va trobar que els sostres eren baixos; la cuina, petita; el jardí, poc aprofitat, i la bugaderia a la primera planta, un disbarat. Al cap d'uns dies, ell li va demanar d'anar a viure junts, va disfressar la proposició amb un sopar romàntic, li va parlar d'un àtic que havia vist feia poc «amb unes vistes al Marítim que flipes», li va ensenyar les fotos de la immobiliària i va obviar el fet que no el podia pagar tot sol. L'advocada tampoc es podia imaginar que, en anar a viure plegats, li cauria al damunt el jou de la seva família, que es comportava com un clan. Tot ho feien junts i tot ho celebraven: aniversaris, noces d'argent, noces d'or (fins i tot s'havien inventat les noces de llautó), nit de Nadal, Nadal, Sant Esteve, Cap d'Any, l'1 de gener, el Ram, Pasqua, Corpus, Sant Joan i tots els sants dels pares, els tres

germans d'en Manu i els sis nebots, que batejaven, combregaven, es confirmaven, es casaven i perquè no hi havia més sagraments. El *súmmum* era que si un dia fallaves, a la trobada següent et bombardejaven a retrets del tipus «És que ja no vols saber res de noltros». L'única cosa bona que l'Olga hi trobava era que a casa dels Socies-Bundó el cava no s'acabava mai, i ella en procurava tenir ben a prop per poder aguantar els soliloquis de la mare, les rabietes dels nebots malcriats o la llauna del germà gran, de dretes, que ella detestava. Va sospirar, segur que quan els anunciés que aquell dia havia de marxar abans perquè s'havia de veure amb les Moixes algú esbufegaria.